

Egypte 2005 deel 1

De dag voor ons vertrek ben ik niet eens gemotiveerd om weg te gaan. Ik zit min of meer gekluisterd aan de beeldbuis om de heksenketel op Schiphol te bekijken. Verder ben ik ook een type die op het allerlaatste ogenblik de koffer pakt en heb die avond nog veel telefoontjes gepleegd om afscheid te nemen van deze of gene.

Heel verdrietig is ook het afscheid van mijn poes Turkie die een paar straten verderop liefdevol verzorgd zal worden door een vriendin. Zij – Turkie - heeft direct haar heil gezocht in een

moelijk bereikbare doos onder een heel laag bed in de logeerkamer – dat blijkt later - en ik heb haar niet kunnen vinden om nog ff te knuffelen. Wanneer ze naar buiten gaat draagt ze altijd een halsbandje met een belletje zodat ik weet waar ze uithangt, maar in een flat heeft ze dat niet nodig (dacht ik) en zodoende is ze onvindbaar.

De volgende dag naar internet gekeken hoe het staat met de vluchten, gebeld met de maatschappij (toets 1, 2, 3) en zoals de berichtgeving toen is sal alles reg kom.

De Schiphol taxi is op tijd ondanks de sneeuw die tot boven onze enkels reikt en daarna... God zege de greep.

Het inchecken verloopt vlot en op de monitor zijn de vluchtgegevens ongewijzigd. Wel zie ik dat een groot deel van de vluchten zijn annuleerd en/of

vertraagd. Ik heb wel voorzorgsmaatregelen genomen wat eten en drinken betreft, want jeneverkentel.

Op Schiphol zelf is het een zootje en een enorme chaos.

Mensen lopen slaapdronken rond en ik word horende dol van de intercom die constant mededelingen uitbraakt. Pas bij de gate D47 blijkt dat het vliegtuig pas om 18.45 uur zal vertrekken i.p.v. 14.05 uur.

De intercom meldt o.a. dat een bus met pas gearriveerde personen verzocht wordt terug te keren

naar de bus (vlucht is annuleerd), meer dan twee mensen hun ticket kwijt zijn en wij zullen de monitor zelf in de gaten moet houden om er achter te komen via welke gate het vliegtuig vertrekt. Nou, het zijn er 3 verschillende geworden.....

De rokers trekken zich niets aan van het rookverbod, ondanks herhaalde mededelingen via de intercom en ik paf lekker mee bij elk tafeltje en/of stoeltje die ik kan vinden om het lange wachten ietwat dragelijker te maken.

Na 3 uur in het vliegtuig te hebben doorgebracht krijgt de captain eindelijk toestemming om naar het de-iced platform te tuffen. Sarcastisch meldt hij nog dat Schiphol 4 de-iced machines heeft, maar dat slechts nog één in werking is. Het is wel een leuk

gezicht om de vliegtuigen in rijen te zien wachten tot ze aan de beurt zijn om ontijst te worden. Tot op het laatste moment kan de captain geen uitsluitsel geven of we werkelijk mogen vertrekken en ons vliegtuig blijkt de laatste die de lucht in mag met vijf en een half uur vertraging.

Voor de anti rokers: ik had Nicotine kauwgum bij me en het werkt uitstekend. Van Nederland naar Hurghada is het vijf uur vliegen.....

Tot mijn verbijstering is bij Transavia geen gratis service aan boord. Dat hebben ze al twee jaar eerder ingevoerd. Twee tosti's (smaak type waardeloos) kost eur. 3,50 om een voorbeeld te noemen. Vliegmaatschappij Martinair heeft die gratis service nog wel! Dus sobats: hierbij zijn jullie gewaarschuwd. Neem lempers mee, pakjes drinken etc. Ik heb te weinig bij me vanwege de te lange overbrugging, helaas.

Aangekomen in Hurghada waai ik zowat uit m'n voegen door de straffe wind (uitspraak van de captain), maar volgens mij was het tenminste windkracht 6-8.

Als laatste twee enige passagiers worden wij eindelijk op onze eindbestemming afgezet in een schemerig en slapend park. Bij de balie worden wij onmiddellijk 'geringd' als teken dat wij 'all inclusive' gasten zijn. Twee dozen worden me toegeschoven met als inhoud een geschilderde kleine komkommer, netjes verpakt in plastic folie, evenals een tomaat en twee

broodjes als pleister op de wonde dat wij het diner hebben gemist. Ik vraag om een kamer op de begane grond o.a. vanwege de loodzware koffer. Ik zie me al sjouwen met dat ding en stel dat er geen liften zijn.....Slaapdrongen en doodop wankel ik achter een zeer lijvige bell boy richting ons appartement (ja, jullie lezen dit goed!) en hij mompelt zoiets van 'nice room'. Om eerlijk te zijn zal het mij – op dat moment - een worst wezen wanneer ik in een varkenskot terecht ben gekomen. Hij prutst nog wat aan de tv voor de Nederlandse zender en ook dát zal me écht een worst wezen.

Uit een aparte koffer heb ik m'n bantal en m'n guling op bed gegooid, tanden gepoetst en ben in bed gedoken. Bijkomen van een regelrechte nachtmerrie die eindigde om 4.00 uur Egyptische tijd (in Nederland is het 3.00 uur) op 4 maart.....

Wordt vervolgd.

Mila Boom-Schenkhuizen